

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 listopada 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. W. odmówił I. M. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 11 stycznia 2014 roku W. M.. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że brak prawa do przyznania renty rodzinnej, gdyż z całości dokumentacji wynika, że wobec małżonków I. i W. M. orzeczona została separacja zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 6 XI 2003 roku w sprawie o sygn. akt. XII C 1180/03, a zgodnie z art. 61 § 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego orzeczenie o separacji ma skutki takie, jak rozwiązanie małżeństwa przez rozwód. Ponadto wnioskodawczyni nie miała zasądzonych alimentów wyrokiem Sądu lub ugodą, czy na podstawie porozumienia bezpośrednio przed dniem śmierci separowanego małżonka (decyzja k.29 akt ZUS).

W dniu 17 grudnia 2014 roku reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika I. M. złożyła odwołanie od wskazanej wyżej decyzji do Sądu Okręgowego w Łodzi, w którym wniosła ona o jej zmianę oraz o zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Odwołująca powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 maja 2014 r., w sprawie o sygn. akt SK 61/13 (opubl. w Dz. U z 2014 r., poz. 683) w myśl którego małżonkowie rozwiedzeni, którzy w drodze dobrowolnego porozumienia ustalili sposób realizacji obowiązku alimentacyjnego, nie mogą ponosić ujemnych następstw w postaci nierównego traktowania w zakresie prawa do renty rodzinnej w porównaniu z osobami, które posiadają stwierdzenie tego obowiązku w orzeczeniu bądź ugodzie sądowej. W ocenie skarżącej zatem potwierdzeniem prawa do alimentów może być zatem zarówno orzeczenie lub ugoda sądowa, a także umowa zawarta w tym zakresie pomiędzy rozwiedzionymi małżonkami, również w sposób dorozumiany jak miało to miejsce w jej przypadku. Wnioskodawczyni wskazała, że obowiązek alimentacyjny jej męża nie został stwierdzony orzeczeniem sądowym lub ugodą, jednakże całokształt okoliczności faktycznych wskazuje na stałą, dobrowolną realizację przedmiotowego obowiązku. Powyższe według ubezpieczonej przejawia się w: pokrywaniu przez męża opłat z tytułu czynszu, mediów, podatku z uwagi na korzystanie ze wspólnego mieszkania, opłacaniu składki z tytułu umowy ubezpieczenia wspólnego mieszkania a ponadto też na łożeniu na utrzymanie żony oraz na pokrywaniu opłat związanych z korzystaniem z telefonu komórkowego. Odwołująca podniosła, że między nią a mężem istniała silna więź duchowa oraz materialna, która może zostać uznana za faktyczną wspólność małżeńską, pomimo zniesienia jej prawnej formy z uwagi na orzeczenie separacji (odwołanie k. 2-12).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie przytaczając argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 27).

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII U 18/15 oddalił odwołanie wnioskodawczyni (wyrok k.63).

Na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawczyni Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 29 marca 2017 roku, w sprawie III AUa 544/16 uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie przed Sądem Okręgowym od dnia 21 stycznia 2016 roku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach procesu za II instancję (wyrok k.105).

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, iż zgodnie z art. 477¹¹ § 1 kpc stronami są ubezpieczony, osoba odwołująca się od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, organ rentowy, wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności i zainteresowany. Natomiast w myśl § 2 zainteresowanym jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli zainteresowany nie bierze udziału w sprawie, sąd zawiadomi go o toczącym się postępowaniu. Zainteresowany może przystąpić do sprawy w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia zawiadomienia. Do zainteresowanego przepisu art. 174 § 1 nie stosuje się.

Sąd Apelacyjny wskazał, iż w sprawie osobą zainteresowaną jest córka zmarłego, która nie brała udziału w sprawie. Ponieważ nie brała ona udziału w sprawie i nie została o niej powiadomiona w trybie cytowanych przepisów zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu (uzasadnienie k.106-110).

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zawiadomił M. M. (1) o toczącym się postępowaniu i prawie przystąpienia do niego w terminie dwóch tygodni (postanowienie k.115).

M. M. (1) przystąpiła do postępowania i poinformowała, iż na skutek zawarcia małżeństwa zmieniła nazwisko na K. (pismo k.148).

Zainteresowana przyłączyła się do odwołania (oświadczenie e-protokół z 15 II 2018 roku 00:02:13).

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni I. M. i W. M. zawarli związek małżeński w dniu 26 stycznia 1991 roku. Wyżej wymienieni mieli wspólną córkę M. M. (1) urodzoną w dniu (...) (zeznania wnioskodawczyni I. M. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:27:13, kopia odpisu skróconego aktu małżeństwa k. 1 akt ZUS)

Mąż wnioskodawczyni prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą w postaci firmy budowlanej. Gdy jeden ze współników spółki zmarł zaczęły się kłopoty finansowe. W. M. ukrywał to przed żoną. Małżonkowie często się kłócili. Wnioskodawczyni chciała, żeby mąż zaprzestał prowadzenie tej działalności gospodarczej, chciała aby wrócił do wcześniejszej pracy, tj. pracy w charakterze trenera koszykówki. Wnioskodawczyni chciała się rozwieść, ale mąż nie chciał rozwodu z uwagi na dobro wspólnego dziecka. Małżonkowie postanowili wówczas, że zostaną w separacji dopóki nie wyjaśni się ta zła sytuacja finansowa, (zeznania wnioskodawczyni I. M. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:27:13).

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2003 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt XII C 1180/03 orzekł separację małżonków W. M. i I. M. oraz zasądził od W. M. alimenty na rzecz córki M. M. (1). Wówczas ubezpieczona nie składała wniosku o zasądzenie na jej rzecz alimentów i Sąd o nich nie orzekł (wyrok SO z 6 XI 2003 roku k. 49 akt ZUS).

Po orzeczeniu separacji W. M. nadal zamieszkiwał z wnioskodawczynią w jednym lokalu mieszkalnym położonym przy ul. (...). L. 20 m 20 w Ł.. Małżonkowie dzielili się wzajemnie kosztami związanymi z utrzymaniem wspólnego mieszkania. W. M. opłacał czynsz, Internet i telefon, ubezpieczenie lokalu oraz podatek od nieruchomości. Wnioskodawczyni płaciła za jedzenie. W. M. uczestniczył w zebraniach Wspólnoty Mieszkaniowej w skład, której wchodził przedmiotowy lokal mieszkalny. Ponadto także wyżej wymieniony wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego na rzecz córki i opłacał jej kursy językowe (zeznania wnioskodawczyni I. M. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:27:13, zeznania zainteresowanej M. K. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:31:51, zeznania świadka P. M. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:13:02, zeznania świadka M. M. (2) e-protokół z 15 II 2018 roku 00:16:23, zeznania świadka B. O. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:20:00, historia transakcji z rachunku za okres od 20 V 2012 roku do 30 IX 2013 roku dotycząca opłat z tytułu czynszu k. 55 - 57, historia transakcji z rachunku za okres od 01.01.2013 r. do 26.09.2013 r. k. 8 verte, k. 12, k. 23 akt ZUS, historia transakcji z rachunku za okres od 01.11.2013 r. do 30.11.2013 r. k. 9 akt ZUS, historia transakcji z rachunku za okres od 01.12.2013 r. do 31.12.2013 r. k. 10 akt ZUS, umowa ubezpieczenia k. 11, historia transakcji z rachunku za okres od 01.03.2013 r. do 26.09.2013 r. k. 12 akt ZUS, historia transakcji z rachunku za okres od 01.10.2013 r. do 31.10.2013 r. k. 9 akt ZUS, historia transakcji z rachunku za okres od 01.06.2013 r. do 30.06.2013 r. k. 14 akt ZUS, umowa abonencka k. 17 akt ZUS, historia transakcji z rachunku za okres od 01.09.2013 r. do 30 09.2013 r. k. 24)

Małżonkowie M. nigdy nie uregulowali kwestii wypłaty alimentów na rzecz wnioskodawczyni I. M. w ramach nieformalnej umowy. Małżonkowie nigdy nie wystąpili do sądu z wnioskiem o zniesienie separacji (okoliczności bezsporne).

Osobno rozliczali się z dochodów. Mieszkanie, w którym żyli należało do wnioskodawczyni (zeznania wnioskodawczyni I. M. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:27:13).

Zmarły przekazywał córce około 1.000,- zł miesięcznie jako stypendium w związku ze studiami za granicą (zeznania wnioskodawczyni I. M. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:27:13, zeznania zainteresowanej M. K. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:31:51).

Zainteresowana o separacji rodziców dowiedziała się po śmierci ojca (zeznania zainteresowanej M. K. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:31:51).

W. M. od 2007 roku cierpiał na chorobę P. i wymagał systematycznego podawania leków. Miał on orzeczoną niepełnosprawność. Ze względu na zły stan zdrowia W. M. nie był w stanie prowadzić samochodu, z tego pojazdu korzystała wnioskodawczyni. W 2013 roku u W. M. stwierdzono chorobę nowotworową (zeznania wnioskodawczyni I. M. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:27:13, dowód rejestracji samochodu k. 4 akt ZUS, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności W. M. k. 7 akt ZUS, karty informacyjne szpitalne W. M. k. 19-25)

Wnioskodawczyni pracuje w Centrum (...) jako rehabilitant i zarabia około 2.500,- zł netto miesięcznie. W. M. otrzymywał świadczenie emerytalne w kwocie 2.250,- zł netto miesięcznie (zeznania wnioskodawczyni I. M. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:27:13, zeznania świadka P. M. e-protokół z 15 II 2018 roku 00:13:02).

W. M. zmarł w dniu 11 stycznia 2014 r. (kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu k. 1 akt ZUS).

Wnioskodawczyni nie ma orzeczonych świadczeń alimentacyjnych od W. M. ani nie zawarła w tym zakresie żadnej umowy z W. M. (okoliczność bezsporna).

W dniu 21 października 2014 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do renty rodzinnej po zmarłym W. M. (wniosek k. 1 -17 akt ZUS).

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni nie może zostać uwzględnione.

Stosownie do art. 65 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 z późn. zm.) renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy.

Zgodnie z art. 70 ust.1 pkt 1 w/w ustawy wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli w chwili śmierci męża osiągnęła wiek 50 lat lub była niezdolna do pracy.

Stosownie zaś do treści art. 70 ust.3 w/w ustawy małżonka rozwiedziona lub wdowa, która do dnia śmierci męża nie pozostawała z nim we wspólności małżeńskiej, ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli oprócz spełnienia warunków określonych w ust. 1 lub 2 miała w dniu śmierci męża prawo do alimentów z jego strony ustalone wyrokiem lub ugodą sądową.

Zgodnie z art. 73 ust.1 renta rodzinna wynosi:

- 1) dla jednej osoby uprawnionej - 85% świadczenia, które przysługiwałoby zmarłemu;
- 2) dla dwóch osób uprawnionych - 90% świadczenia, które przysługiwałoby zmarłemu;
- 3) dla trzech lub więcej osób uprawnionych - 95% świadczenia, które przysługiwałoby zmarłemu.

Zgodnie z art. 61⁴ § 1 k.r.o. „orzeczenie separacji ma skutki takie jak rozwiązanie małżeństwa przez rozwód, chyba że ustawa stanowi inaczej”.

W myśl art. 56 § 1 k.r.o. jeżeli między małżonkami nastąpił zupełny i trwały rozkład pożycia, każdy z małżonków może żądać, ażeby sąd rozwiązał małżeństwo przez rozwód.

Pojęcie „wspólności małżeńskiej” przewidzianej w art. 70 ust. 3 cytowanej wyżej ustawy obejmuje nie tylko wspólność majątkową małżeńską lecz też więź duchową, osobistą, fizyczną, emocjonalną i uczuciową (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15.05.2013 r. wydany w sprawie IIIAUa (...), opubl. LEK nr (...)).

Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 6 kc to na odwołującej się spoczywał ciężar dowodowy w przedmiotowej sprawie, zatem to ona powinna była udowodnić okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Sąd nie jest zaś zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.) tym bardziej, iż wnioskodawczym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że wyrokiem z dnia 6 listopada 2003 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt XII C 1180/03 orzekł separację małżonków W. M. i I. M.. Małżonkowie M. nigdy nie wystąpili z wnioskiem o zniesienie separacji mimo, iż nic nie stało temu na przeszkodzie przez wiele lat. Do daty śmierci męża, I. M. mimo orzeczonej separacji, wspólnie z nim zamieszkiwała i małżonkowie dzielili się kosztami utrzymania. Zmarły płacił opłaty za mieszkanie, internet itp., zaś wnioskodawczynie ponosiła koszty opłaty za jedzenie.

Niesporna jest też okoliczność, że ubezpieczona nie posiadała ustalonego sądownie prawa do alimentów po zmarłym mężu, ani też brak było między małżonkami nieformalnej umowy w tym zakresie.

Z uwagi na powyższe postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się do rozstrzygnięcia, czy wnioskodawczynie spełnia warunek określony w ust. 3 art. 70 ustawy emerytalnej i tym samym ma prawo do renty rodzinnej po zmarłym mężu W. M..

Pojęcie „małżonki rozwiedzionej” użyte w art. 70 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 z późn. zm.) obejmuje również małżonkę pozostającą w separacji. (por. wyrok SN z 06.03.2009 r., sygn. akt IUk 255/08, opubl. M.P.Pr. (...))

Prawo do renty rodzinnej ma tylko ta małżonka pozostająca w separacji, która miała w dniu śmierci męża prawo do alimentów z jego strony. Stanowisko powyższe jest ugruntowane zarówno w judykaturze, jak i wśród komentatorów.

W myśl wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt I UK 283/14, opub. LEX 1677128 orzeczenie sądowe o separacji wyklucza prawo wdowy do renty rodzinnej na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych., chyba, że miała ona w dniu śmierci męża prawo do alimentów z jego strony, (vide też wyrok SA w Katowicach z dnia 13.02.2008 r., sygn. akt III AUa 757/07, opubl. LEX nr 470096, wyrok SN z 09.08.2007 r., sygn. akt I UK 67/07, opubl. OSNP 2008/19-20/297)

W uzasadnieniu zaś wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2007 r., sygn. akt I UK 67/07, opubl. OSNP z 2008 r., nr 19-20, poz. 297, Sąd wyraził pogląd, że sytuacja, w której wdowa, mimo orzeczonej separacji, pozostająca w faktycznym pożyciu z małżonkiem separowanym, nabywałaby prawo do renty rodzinnej, pozostawałaby w całkowitym oderwaniu od znaczenia separacji, przewidzianej w art. 61¹ § 1 k.r.o. Co więcej, prowadziłoby to do akceptacji sytuacji, w której - dla przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, wykładanych z uwzględnieniem przepisów prawa rodzinnego - obojętny pozostawałby stan prawny, mający przecież doniosłe znaczenie dla stosunków małżeńskich. Z tego względu Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przesłanka uzasadniająca orzeczenie separacji w postaci zupełnego rozkładu pożycia nie pozostawia wątpliwości co do tego, że jej występowanie jest jednoznaczne z brakiem wspólności małżeńskiej w rozumieniu art. 70 ust. 3 ustawy rentowej. Nawiązanie ponownych więzi między małżonkami, utożsamianych z pojęciem faktycznego pożycia małżeńskiego, nie prowadzi do restytucji wspólności małżeńskiej, gdyż bez zniesienia separacji nie mogą być przywrócone więzi formalnoprawne, (vide wyrok SA w Szczecinie z dnia 16.05.2013 r., w sprawie III AUa 2/13, opubl. LEX nr 1400439)

Podobnie także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2009 roku, sygn. akt I UK 255/08, opubl. M.P.Pr. z 2009 r., nr 6, poz. 327 wskazano, że zgodnie z art. 61⁴ § 1 k.r.o. orzeczenie separacji ma takie skutki jak rozwiązanie małżeństwa przez rozwód, chyba, że ustawa stanowi inaczej. Separacja w swych skutkach zrównana jest z rozwodem. Odstąpienie od tej zasady możliwe jest jedynie na mocy wyraźnej ustawowej regulacji. Regulacji takiej nie zawiera jednak art. 70 ust. 3 ustawy rentowej, który stanowi jedynie, że małżonka rozwiedziona ma prawo do renty rodzinnej tylko wówczas, gdy zmarły małżonek zobowiązany był na jej rzecz do alimentacji. Brak regulacji następstw separacji w tym przepisie ma taki skutek, że pojęcie „małżonki rozwiedziona” należy interpretować tak, że obejmuje ono również małżonkę pozostającą w separacji. A zatem w sensie prawnym małżonka separowana nie jest wdową, lecz małżonką rozwiedzioną i tylko z tego punktu widzenia trzeba dokonywać subsumcji normy prawnej.

Powyższe oznacza, że w przedmiotowym postępowaniu zbędnym było badanie wzajemnych relacji osobistych i majątkowych pomiędzy małżonkami M..

Z racji orzeczonej separacji nie istniała między nimi w znaczeniu prawnym więź w postaci wspólności małżeńskiej. Nawet pozostawanie w nieformalnym konkubinacie nie dawałoby podstaw do ustalenia prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu (vide wyrok Sądu Najwyższego z 29 października 1998 r., sygn. II UK 286/98, OSNP z 1999 r., nr 23, poz. 760, por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie III AUa 757/07 z 13.02.2008 r., opubl. w LEX nr 470096).

Zgodnie z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6.01.2010 r., (opubl. LEX nr 1133413) nawet dobrowolne stałe i regularne przyczynianie się do utrzymania jednego z rozwiedzionych małżonków przez drugiego nie spełnia wymogu dotyczącego alimentów określonego w cytowanym art. 70 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 z późn. zm.).

Ponadto zaznaczyć należy, że sąd w przedmiotowej sprawie nie jest władny badać motywów jakie przyświecały małżonkom przy występowaniu o orzeczenie separacji. Wszelka argumentacja odnośnie problemów finansowych męża i woli skłonienia go do zmiany postępowania poprzez uzyskanie orzeczenia w postaci separacji małżonków pozostawała dla sprawy obojętna. Ustalenia w zakresie realności rozkładu pożycia stron nie mogłyby być wszak w sprzeczności z tymi zapadłymi w prawomocnie zakończonym postępowaniu sądowym toczącym się przed sądem rodzinnym, w którym orzeczono separację. Ponadto na mocy art. 365 § 1 k.p.c. niniejszy sąd jest związany prawomocnym wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt XII C 1180/03.

Nadto nawet gdyby założyć, iż nieformalne wypłacanie alimentów przez zmarłego wnioskodawczyni mogłoby skutkować możliwością przyznania jej prawa do renty to i tak sytuacja taka nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika bezspornie, że mąż W. M. nigdy faktycznie nie płacił na rzecz wnioskodawczyni alimentów, w tym nawet w drodze samodzielnego porozumienia stron. W wyroku o separacji W. M. był zobowiązany jedynie do świadczeń alimentacyjnych na rzecz ich wspólnej córki. W. M. nie płacił dobrowolnie alimentów na rzecz wnioskodawczyni a jedynie pokrywał koszty eksploatacji mieszkania, w którym również sam zamieszkiwał, czy opłat związanych z telefonem czy samochodem. Podkreślić należy, iż mieszkanie to należało do wnioskodawczyni, a nadto, iż I. M. płaciła za wyżywienie.

Przyjąć zatem należy, iż byli małżonkowie utalili dla wygody taki podział kosztów utrzymania, co nie wiąże się jednak z ustaleniem płacenia alimentów przez którąkolwiek ze stron. Nawet osoby obce wynajmujące wspólnie mieszkanie często dokonują takich ustaleń.

Co ważniejsze trudno sobie nawet wyobrazić, iż zmarły byłby w stanie płacić jakiegokolwiek alimenty na rzecz wnioskodawczyni w sytuacji, gdy już opłacał alimenty na córkę – około 1.000,- zł miesięcznie, musiał pokrywać koszty leczenia, a nadto jego dochody były niższe niż byłej żony.

Z powyższego wynika zatem jednoznacznie, że alimenty nie były nigdy rzeczywiście płacone przez W. M. na rzecz I. M..

Reasumując, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczym jako niezasadne.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni.

22 III 2018 roku.